

0830 – 30. august

Vær edrue, våk! 1Pet 5: 8.

Mange Guds barn har mistet livet i Gud på grunn av likegyldighet med sitt åndelige liv. Våpnene blir lagt bort, nådemidlene blir ikke benyttet, troen får ikke næring, og gode gjerninger er en ikke lenger opptatt med.

Den første tiden på nådens vei var det så nødvendig å ta til seg av Ordet; lese, høre, tale og skrive om Kristus, om troen, om nåden, om kjærlighet og gode gjerninger. Og å tale med Gud i bønn og mettes av ham ved nattverdbordet. Da var alt dette dyrebart og herlig for hjertet.

Men etter noen år var ikke noe av dette så tiltrekkende lenger. Andre gjøremål ble mer maktpåliggende, nye hindringer oppstod. Djevelen sørget for at alt annet ble mye viktigere. Og innbilte dessuten sjelen at nå visste han jo alt han trengte å vite, som han nå kunne leve en stund på, så ville nok Gud oppholde livet.

Greier så djevelen å føre mennesket bort fra Ordet, så kan han siden føre det hvor han vil og innbille det hva som helst. Dette er veien til alle slags avveier, åndelige sykdommer og fall. Snart ser mennesket ikke mer synd hos seg selv enn det fornuften sier er galt. Snart tror han ikke mer om nåden enn det han synes kan passe. Men når syndserkjennelsen dør, greier han seg likevel med den trøsten han har. Og så er han snart på ny tilbake i sin naturlige tilstand.

Den som er likegyldig med sitt åndelige liv, bryr seg ikke om å leve sitt liv i overensstemmelse med Ordet, og lytter heller ikke til Åndens stemme. I begynnelsen ville en kristen gjøre alt Herren befaler oss å gjøre, og var opptatt med å gjøre alle en kristens plikter. Selvsagt kunne han ikke oppfylle alt, men var innstilt på og strevet for å leve mest mulig opp til dette. Og når han mislyktes, anså han dette som synd. Da måtte han be Gud forlate ham dette, og be om nåde og kraft til å gjøre det bedre.

Nå, derimot, setter han selv sine mål for livet; hvor mye han kan og skal gjøre. Alt det andre er han totalt likegyldig overfor, tenker ikke mer på det. Og når han slik altså ikke strekker seg etter mer enn det han lett kan greie, blir resultatet selvfølgelig at han ikke får noen fall som han angrer. Snart er han så god som han vil være. All selvgodhet kommer nemlig bare av latskap og likegyldighet, og av at en glemmer Guds hellighet og budenes åndelige krav.

Og når så menneskene er blitt fornøyd med seg selv, ikke lenger kjenner på skyld og fall, hva er det da igjen av troen og hele det åndelige livet? Hvor mye betyr da Kristus for dem? Bare et drømmebilde, eller kanskje en helliggjører. Men ikke en stedfortreder ved Faderens høyre hånd. Kanskje en konge som en skal bekjenne, lovprise og opphøye. Men som i hjertets dyp ikke er så viktig, så kjær og uunnværlig som en stedfortreder burde være, der han står for Guds åsyn for oss og alltid er vår eneste rettferdighet.

Kort sagt: Frelseren, Forsoneren, har mistet sin rette verdi og egentlige embete for hjertet vårt. Er ikke lenger vårt hjertes sanne liv og trøst. Er det bare i vår fantasi og i munnen. Når begynnelsen; omvendelsen og syndserkjennelsen, er borte, så er alt det andre falskt. Det er på denne veien en kristen forvandles til en fariseer.

Likegyldighet med ens åndelige liv fører også til et annet sørgelig resultat; denne tomheten i sjelen, denne lunkenheten og selvsikkerheten, som igjen åpner alle porter for djevelen og hans hær. Når der ikke lenger er noen strid eller seiersfryd. Ingen synd, ingen nød, ingen bønn, ingen fryd over nåden. Kort sagt; ikke lenger noe sant kristenliv. Da står vi også som fremmede overfor den levende kristendom. Finner ikke at den har noe spesielt å gi oss, annet enn tomhet og tunge krav.

Det er denne tilstanden Kristus skildrer med at «huset er feiet og pyntet». Der møter djevelen opp og gir sjelen noe å foreta seg, noe som fyller tomheten, en avgud eller en syndig nytelse som ser så fristende og ufarlig ut. Dette smaker nå spesielt godt etter fasten, da alt etter hvert ble så tomt og innholdsløst. Der var ingen levende kristenliv, ingen skatt, ikke noe som helst hjertet kunne fryde seg over. Og menneskehjertet er slik at det alltid vil ha noe å fylle seg med; en skatt, et fellesskap.

Men når det da ikke lenger har skatten, når gleden over nåden, samfunnet med Gud og Abba-ropet er opphørt, da smaker alt dette nye riktig godt. Da suger hjertet til seg det djevelen har å by på, som en tørr svamp suger vannet til seg. Og da kommer den sterke med sine lyster og avguder; vennskap med verden, verdens ære og berømmelse, jordisk gods eller lyst. Og han har med seg sju andre ånder, verre enn ham selv, og går inn og bor der.

Det er sant at enhver sann kristen har grunn til å bebreide seg for mye likegyldighet og forsømmelser i ens åndelige liv. Men en skal legge merke til at det de da bebreider seg for, ofte bare er at de savner gode følelser. Men disse lever daglig et gudfryktig liv etter Guds ord, bruker nådemidlene, og strekker seg etter både å tro og elske. Og hvis en likegyldig ånd begynner å innta disse menneskene, lar de Herrens Ånd tukte og vekke seg opp. Da forskrekkes de, tar sin tilflukt til Ordet og søker nåde hos Gud til et bedre liv. Da ender det ikke med åndelig død.

Men går det derimot slik at en ikke dømmer seg selv for sin likegyldighet og sløvhhet, eller ikke i tide lytter til Åndens advarsler, men bare lar det gå som det kan, – da fører det til fall og åndelig død.